

בית משפט השלום ברמלה

כ"ג אייר תשע"ב 15.5.12

ת"א 1058/08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

בפני כב' השופט זכריה ימיני

תובעים יוסי אחיטוב

נגד

נתבעים 1. חב' מעיינות עדן בע"מ
2. הפניקס הישראלי חב' לביטוח בע"מ

מיני-רציו:

* בית המשפט קיבל את תביעת התובע שעבד אצל הנתבעת 1 כמנהל חלוקה של כדי מים, בגין נזקי הגוף שנגרמו לו כתוצאה מאירוע תאונת עבודה. נפסק, כי הרמת משקל רב ביום עבודה טומנת בחובה סכנה ממשית לפגיעות גב של המפיעים. סכנה זו מחייבת את הנתבעת לדאוג, בין השאר, שמשקל כל כד מים שמרימים המפיעים בכל פעם יתאים לעומס הכללי המוטל על המפיעים בכל יום עבודה.

* נזיקין – אחריות – מעסיק

* נזיקין – אחריות – מעביד

* נזיקין – אשם – אשם תורם

* נזיקין – פיצויים – שיעורם

התובע שעבד אצל הנתבעת כמנהל קו חלוקה של כדי מים מינראליים במשקל של כ- 20 ק"ג כל כד, הגיש כנגדה תביעה בגין נזקי הגוף שנגרמו לו כתוצאה מאירוע תאונת עבודה! התובע טוען, כי הנתבעות אחראיות לתאונת העבודה, ועליהן לפצותו בגין נזקי הגוף שנגרמו לו בעקבות התאונה והימנה. הנתבעות מכחישות את אחריותן לתאונה.

בית המשפט קיבל את התביעה ופסק כלהלן:

מעביד חב חובת זהירות מוגברת כלפי עובדו. שכן, בידי המעביד נמצא הידע באשר לסיכונים מוחשיים ופוטנציאליים במקום העבודה, וכן היכולת הממשית למנוע את אותם סיכונים. בהשוואה לעובד, המעביד הוא מונע הנזק הטוב והזול ביותר.

על המעביד מוטלת אחריות רחבה מזו המוטלת על אדם כלפי חברו בסיטואציות אחרות בהן קמה חובת זהירות. אם כי מדובר באחריות מוחלטת המוטלת בגין כל סיכון באשר הוא נוצר במהלך העבודה.

בפסיקה הוגדרה החובה דנן כחובה משולשת הכוללת את הדרישה מן המעביד לדאוג לצוות עובדים מאומן; את הדרישה לספק לעובד חומרים ראויים לצורך ביצוע העבודה; וכן את הדרישה להנהיג שיטת עבודה מתאימה ולפקח באופן יעיל על דרך ביצוע העבודה.

ככלל חלה חובת זהירות מוגברת על מעסיק כלפיו עובדיו, הכוללת את החובה לנקוט בכל אמצעי הזהירות הסבירים, ובכלל זה להכשיר, להדריך, לפקח ולספק לעובד כלי עבודה מתאימים לצורך ביצוע העבודה.

במסגרת חובת הזהירות של המעביד כלפי עובדו, על המעביד להנהיג שיטת עבודה בטוחה, להדריך העובד בשיטת העבודה הבטוחה ולפקח על עבודת העובד באופן שלא תרבץ סכנה לפתחו של העובד. חובה זו היא חובה כפולה: להנהיג שיטת עבודה בטוחה ולדאוג לקיומה. על המעביד לפקח ולוודא ששיטת העבודה הבטוחה שהנהיג אכן מתקיימת.

הרמת משקל כה רב ביום עבודה טומנת בחובה סכנה ממשית לפגיעות גב של המפיעים. סכנה זו מחייבת את הנתבעת לדאוג שמשקל כל כד מים שמרימים המפיעים בכל פעם יתאים לעומס הכללי המוטל על המפיעים בכל יום עבודה, להדריך את המפיעים בהרמה נכונה של כדי מים ולבחון בחינה של ממש האם כל אחד מהם הפנים ההדרכה והבין את משמעות ההדרכה. בנוסף, על הנתבעת לפקח על המפיעים ולוודא שבפועל הם מבצעים את העבודה בהתאם להדרכה שקיבלו.

בנסיבות העניין הנתבעת הפרה את חובתה כלפי התובע בכך שלא נתנה לו שיטת עבודה בטוחה, לא הדריכה אותו בשיטת עבודה בטוחה, ולא ווידאה כי אכן הוא משתמש בשיטת עבודה בטוחה.

בנסיבות העניין, התובע הוכיח את אחריותה של הנתבעת 1 לקרות התאונה.

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

בפני כב' השופט זכריה ימיני

תובעים יוסי אחיטוב

נגד

נתבעים 1. חב' מעיינות עדן בע"מ
2. הפניקס הישראלי חב' לביטוח בע"מ

פסק דין

1
2 התובע עבד אצל הנתבעת כמנהל קו חלוקה של כדי מים מינרליים במשקל כ-20 ק"ג כל כד. במהלך
3 עבודתו נפגע התובע בגבו. לטענת התובע, הנתבעות אחראיות לתאונת העבודה, ועליהן לפצותו בגין
4 נזקי הגוף שנגרמו לו כתוצאה מן התאונה.

כללי:

בעלי הדין:

1. בכל זמן הרלוונטי לתביעה:

9 (1) התובע, יליד 19.12.1975, היה עובד של הנתבעת 1;

10 (2) הנתבעת 1, חברה בע"מ, עוסקת בשיווק מים מינרליים ומוצרים נלווים, והייתה מעבידתו
11 של התובע;

12 (3) הנתבעת 2, חברת ביטוח, ביטחה בביטוח חבות מעבידים את הנתבעת 1.

התאונה:

15 2. ביום 29.8.1999 נחתם חוזה עבודה בין התובע לבין הנתבעת 1. בחוזה נקבע כי התובע יעסק
16 ע"י הנתבעת 1 כמפיץ כדי מים, אם כי הנתבעת 1 רשאית הייתה להעבירו לכל תפקיד אחר במסגרת
17 פעילותה. חוזה העבודה ונספחיו כללו הוראות בדבר מקום העבודה, שכר, חופשה שנתית, ימי
18 הבראה ונופש, שמירת סודיות ואי תחרות, תקופת החוזה, בוררות, המחאת זכויות והוראות בדבר
19 שינוי תנאי החוזה. לחוזה היו מצורפים נספחים שעסקו בהתחייבות בלתי חוזרת של התובע
20 לסודיות ואי תחרות, באי תחולת חוק שעות עבודה ומנוחה, תשי"א-1951 על עבודתו של התובע
21 ובהצהרת בריאות של התובע. בכל חוזה העבודה ונספחיו לא נכתבה ולו מילה אחת על בטיחות
22 בעבודה. קו החלוקה אותו קיבל התובע היה קו חלוקה מס' 5, שהיה במרכז תל-אביב באזור רח'
23 המסגר מגדלי עזריאלי ורח' החשמונאים, המאוכלס בבתי עסק רבים.

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

1
2 3. ביום 2.8.05 עבד התובע בחלוקת כדי מים ברח' החשמונאים. בעת שהוריד כדים מהמשאית
3 כלפי מטה, חש לפתע כאב חד בגבו. העוזר של התובע, מר תומר שרעבי, ראה את התובע מיד לאחר
4 התאונה, והתובע סיפר לו על אשר אירע לו. מיד לאחר התאונה דיווח התובע לממונה עליו בנתבעת
5 על התאונה, נאלץ להפסיק את עבודתו כתוצאה מפגיעה זו ולפנות לקבלת טיפול רפואי. העוזר של
6 התובע, מר תומר יהושע, נאלץ להמשיך בחלוקת הכדים באותו יום לבדו.

טענות הצדדים:

7
8
9 4. טוען התובע כי הנתבעת 1 אחראית לתאונה מכיוון שלא הדריכה אותו בשיטת עבודה נכונה,
10 ועקב מחדל זה נגרמה לו התאונה. מאחר והנתבעת 2 ביטחה את הנתבעת 1 בביטוח חבות מעבידים,
11 גם היא חייבת לפצותו בגין נזקי התאונה.

12
13 5. הנתבעות טענו כי אינן אחראיות לנזקי התובע, מכיוון שהנתבעת 1 נקטה בכל האמצעים
14 הסבירים על מנת לספק לתובע שיטת עבודה בטוחה, לרבות הדרכה שנתית בדבר הרמה נכונה של
15 כדי מים והסבר על הסכנות הכרוכות בהרמה לא נכונה של כדים.

העדויות:

16
17
18 6. מטעם התובע העידו התובע בעצמו, פרופ' ריבק המומחה השיקומי, החוקר הפרטי אריק
19 אזוב, מר אלי דהן, מר גיא בן-נון ומר תומר שרעבי. עדים אלו נחקרו נחקרו חקירה שכנגד.

20
21 7. מטעם הנתבע העידו פרופ' סלעי המומחה האורטופדי מטעם בית המשפט, גב' שירי אופיר,
22 מר גדעון קרויטנר, מר שי נחמיאס ומר נח נח. עדים אלו נחקרו חקירה שכנגד.

23
24 8. לאחר החקירות הנגדיות הגישו הצדדים את סיכומיהם.

דיון ומסקנות:

שאלת האחריות:

ארוע התאונה:

25
26
27
28
29 9. בסיכומיהן טוענות הנתבעות שאין להאמין לגרסת התובע אודות קרות התאונה, שכן יש בה
30 שינוי חזית, ומדובר בעדות יחידה.

31
32 10. סבור אני שיש לדחות טענת הנתבעות בדבר העדות היחידה. אמנם תומר יהושע לא ראה את
33 התאונה, אך התנהגותו של התובע מיד לאחר התאונה, דהיינו הדיווח המיידי למנהלו, תיאור מצבו
34 של התובע ע"י מר תומר שרעבי מיד לאחר התאונה והממצאים הרפואיים תומכים בגרסתו של
35 התובע תמיכה של ממש.

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

1
2 11. את טענת שינוי החזית שטענו הנתבעות בסיכומים יש לדחות. כבר בסעיף 3 לכתב התביעה
3 נטען בפירוט שהכאב בגבו של התובע נגרם כתוצאה מהורדת כדי מים גדולים וכבדים ממשאית
4 החלוקה אל העגלה, על מנת להובילם ללקוח, ולפתע חש התובע כאב חד ועז בגבו. התובע טוען
5 להרמת כדים, ברבים, ולא כד אחד. וכידוע, מיעוט רבים, שניים. בנוסף, לפני חקירתו הנגדית של
6 התובע, לא התנגדו הנתבעות להרחבת חזית.

המשקל הכולל שהיה התובע מרים מידי יום ביומו:

7
8
9 12. אין מחלוקת בין הצדדים כי משקל כל כד מים מינרליים שוקל כ-20 ק"ג. בהתאם לעדותו
10 של מר שי נחמיאס, מפיץ מים מינרליים מרים ביום בין 200 ל-300 כדי מים. בחישוב מהיר יוצא
11 שכל מפיץ מרים בכל יום משקל כולל שבין 4 טון ל-6 טון. בעדות שמסר התובע לחוקר של הביטוח
12 הלאומי העיד כי היה מרים ביום כ-250 כדים מתוך 350 כדים שיש במשאית. משמע מכך שהתובע
13 היה מרים מידי יום ביומו משקל של כ-5 טון.

המסגרת הנורמטיבית:

14
15
16 13. ב-ע"א 7895/08 קלינה אליעזר ובניו הנדסה תכנון וביצוע עבודות חשמל בע"מ נ.
17 מוחמד יאסין ואח' (פורסם בנבו) סיכמה כב' השופטת ארבל בסעיף 17 לפסה"ד את חובות
18 מעביד כלפי עובדו. כב' השופטת ארבל כתבה כי ההלכה הנוהגת היא כי מעביד חב חובת
19 זהירות מוגברת כלפי עובדיו (ע"א 662/89 מדינת ישראל נ. קרבון, פ"ד מה(2)593, 597
20 (1991); ע"א 8133/03 יצחק נ. לוטם שיווק בע"מ, פ"ד נט(3) 66, 76 (2004) (להלן: עניין
21 יצחק); ע"פ 478/73 פנקס נ. מדינת ישראל, פ"מ כז(2) 617, 622 (1973) (להלן: עניין פנקס);
22 משה ויסמן חבות מעבידים 21 (מהדורה ראשונה, 2004) (להלן: ויסמן)). ביסוד הלכה זו
23 ניצבת ההנחה שבידי המעביד נמצא הידע באשר לסיכונים מוחשיים ופוטנציאליים במקום
24 העבודה, וכן היכולת הממשית למנוע את אותם סיכונים. לפיכך, בהשוואה לעובד, המעביד
25 הוא "מונע הנזק הטוב והזול" (ויסמן, בעמ' 22, 29). הצדקה אפשרית נוספת להטלת חובת
26 זהירות מוגברת על המעביד היא העובדה שעל מעבידים מוטלת אחריות מעין מוסרית
27 להבטיח את שלום עובדיהם (שם, בעמ' 30), בשים לב ליחסי הקרבה שבין עובד למעביד,
28 ובשים לב לפערי הידע בין שני הגורמים.

29
30 ממשיכה וכותבת כב' השופטת ארבל כי באשר להיקפה של חובת הזהירות ביחסי
31 עובד-מעביד, הרי שהיא מטילה על המעביד אחריות רחבה מזו המוטלת על אדם כלפי חברו
32 בסיטואציות אחרות בהן קמה חובת זהירות (ראו: ע"א 111/68 "לפידות" חברת מחפשי
33 נפט לישראל בע"מ נ. שליטר, פ"ד כ"ב(2) 379, 380 (1968) (להלן: עניין לפידות)), אם כי
34 אין מדובר באחריות מוחלטת המוטלת בגין כל סיכון באשר הוא שנוצר במהלך העבודה
35 (ע"א 371/90 סובחי נ. רכבת ישראל, פ"ד מז(3) 345, 348 (1993)). בניסיון לפרוט את

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

1 גבולות חובת הזהירות בין מעביד לעובד, הוגדרה בפסיקה החובה דן כחובה משולשת,
 2 הכוללת את הדרישה מן המעביד לדאוג לצוות עובדים מאומן; את הדרישה לספק לעובד
 3 חומרים ראויים לצורך ביצוע העבודה; וכן את הדרישה להנהיג שיטת עבודה מתאימה
 4 ולפקח באופן יעיל על דרך ביצוע העבודה (עניין פנקס, בעמ' 623; ע"פ 876/76 ויינגרטן נ.
 5 מדינת ישראל, פ"ד לב (2) 29, 36 (1978)). כך למשל, הוטלה אחריות על מעביד אשר סיפק
 6 לעובד רתמה פגומה שנקרעה במהלך השימוש בה, תוך שנקבע כי "חובתו של מעביד כלפי
 7 עובדו היא, בין היתר, לספק לו כלי עבודה ואביזרי עבודה תקינים ובטוחים, והדברים
 8 ידועים" (ע"א 427/88 תד"ל אחזקה ושירותים בע"מ נ. תהילה, פ"ד מד (4) 430, 432
 9 (1990) (להלן: עניין תד"ל)). במקרה אחר, הוטלה אחריות ברשלנות על מעביד שהפר את
 10 חובתו לגדר חלקים ממכונה ממונעת ולפקח על שיטות העבודה של העובד (ע"א 1815/09
 11 סופריוור כבלים נ. אלבז, [פורסם בנבו], 27.12.10). נקודת המוצא היא, אפוא, כי ככלל חלה
 12 חובת זהירות מוגברת על מעסיק כלפי עובדו, הכוללת את החובה לנקוט בכל אמצעי
 13 הזהירות הסבירים, ובכלל זה להכשיר, להדריך, לפקח ולספק לעובד כלי עבודה מתאימים
 14 לצורך ביצוע העבודה.

14 העולה מכל האמור כי במסגרת חובת הזהירות של המעביד כלפי עובדו, על המעביד להנהיג
 17 שיטת עבודה בטוחה, להדריך העובד בשיטת העבודה הבטוחה ולפקח על עבודת העובד באופן שלא
 18 תרבץ סכנה לפיתחו של העובד. חובה זו היא חובה כפולה: להנהיג שיטת עבודה בטוחה ולדאוג
 19 לקיומה. על המעביד לפקח ולוודא ששיטת העבודה הבטוחה שהנהיג אכן מתקיימת (ראה גם ע"א
 20 477/85 אפרים בוארון נ. עיריית נתניה ואח', פ"ד מב(1) 415, 420-421, ע"א 707/79 וינר את טיקו
 21 ואח' נ. אמסלם, פ"ד לה(1) 209).

15 שאלה היא האם הנתבעת 1 אכן מילאה חובותיה אלו שקבעה הפסיקה כלפי התובע.

חובות הנתבעת 1 כלפי המפיצים:

16 הרמת משקל כה רב ביום עבודה טומנת בחובה סכנה ממשית לפגיעות גב של המפיצים.
 27 סכנה זו מחייבת את הנתבעת 1 לדאוג שמשקל כל כד מים שמרימים המפיצים בכל פעם יתאים
 28 לעומס הכללי המוטל על המפיצים בכל יום עבודה, להדריך המפיצים בהרמה נכונה של כדי המים,
 29 ולבחון בחינה של ממש האם כל אחד מהם הפנים את ההדרכה והבין את משמעות ההדרכה. בנוסף
 30 לכך, על הנתבעת היה לפקח על המפיצים ולוודא שבפועל הם מבצעים את העבודה בהתאם להדרכה
 31 שקיבלו.

משקל הכד וחובת הזהירות:

17 התובע הגיש את חוות דעתו של פרופ' ריבק, אשר הסתמך על ספרות רפואית אמריקאית
 35 בדבר הקשר בין עומס ביו-מכני לכאבי גב. פרופ' ריבק ציין בחוות דעתו כי במאמר שפורסם בשנת

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

- 1 2003 אשר דן במחקר בו נבדקו למעלה מ-20,000 עובדים, המדגים כי הרמה תכופה של יותר מ-10
2 ק"ג הייתה פקטור חשוב בגרימת כאבי גב יותר מאשר ויברציה כל גופית. כן ציין פרופ' ריבק כי גם
3 המכון הלאומי לבריאות תעסוקתית בארה"ב שהגדיר את נוסחת ההרמה קבע משקל מרבי של 23
4 ק"ג להרמה היורד למשקל של 15 – 14 ק"ג כאשר מוסיפים לנוסחת ההרמה את המרחק מן הגוף
5 ושיטת הנשיאה. לסיכום חוות דעתו כתב פרופ' ריבק כי המשקלים המירביים שלדעתו סבירים
6 להרמה תכופה כמו בעבודתו של התובע הם בסביבות חמישה-ששה ק"ג.
7
8 18. הנתבעות לא הגישו חוות דעת נגדית, אם כי טרחו לחקור את פרופ' ריבק חקירה שכנגד על
9 חוות דעתו. בחקירתו הנגדית אמר פרופ' ריבק כי בנסיבות עבודתו של התובע, המשקל המירבי של
10 כד מים היה צריך להיות לכל היותר 15 ק"ג.
11
12 19. הנתבעת הורתה לתובע להרים כדים שמשקלם כ-20 ק"ג. ככל שהתובע הרים יותר כדי מים
13 שכרו הלך ועלה. במשקל הכד ובשיטת התיגמול של התובע לא רק שהנתבעת 1 לא סיפקה לתובע
14 שיטת עבודה בטוחה, אלא סיפקה לו את כל התנאים לשיטת עבודה מסוכנת והגדילה את הסיכון
15 של התובע ללקות בגבו.
16
17 20. הנתבעת 1 לא הציגה בפני כל מחקר שביצעה בדבר התאמת משקל הכדים לכמות הכוללת
18 ולמשקל הכולל של הכדים אשר דרשה ממפיצים להרים, על מנת להתאים את קושי העבודה
19 למגבלות פיזיות של המפיצים. מחומר הראיות עולה שבריאות המפיצים לא הייתה בראש מעייניה
20 של הנתבעת 1 אלא רווחיה שלה.
21
22 21. המדרגה הנמצאת ברכב על מנת לסייע למפיצים להוריד הכדים מהרכב וגם העגלות
23 הנמצאות ברכב לשינוע הכדים אינם יכולים לסייע למפיצים בכלל, ולתובע בפרט, בהורדת הכדים,
24 שכן את ההורדה על המפיצים לבצע בכוח גופם, פעולות שהמדרגה והעגלה אינן יכולות לבצע.
25
26 **הזרחת העובדים בשיטת עבודה בטוחה ופיקוח בשטח:**
27 22. מעיון בחוזה העבודה של התובע ניתן ללמוד שבעת קבלת התובע לעבודה לא התייחסה
28 הנתבעת 1 לנושא הבטיחות בעבודה. נושא הבטיחות בעבודה אפילו לא נזכר ברמז בחוזה העבודה.
29
30 23. על תהליך קבלתו של מפיץ לעבודה העיד מר שי נחמיאס, מי שהיה מנהל המחלקה של
31 התובע בעת התאונה ומי שקיבל את התובע לעבודה. מחקירתו הנגדית של מר נחמיאס עולה כי בעת
32 קבלת עובד חדש כמפיץ, העובד עובר ראיון קבלה בו מסבירים לו כי עליו להרים כדי מים במשקל 20
33 ק"ג כל כד, וכי ביום עבודה הוא אמור להרים בין 200 ל-300 כדים. למחרת היום מצמידים את
34 העובד החדש למנהל קו חלוקה ואומרים לו שלמחרת היום יהיה עמו עובד חדש. מנהל קו החלוקה
35 צריך ללמד את העובד החדש את העבודה. אם העובד החדש מצליח לשרוד בעבודה שלושה ימים

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

- 1 ומעלה, הוא מתקבל לעבודה כמפיץ. בתחילה כעוזר למנהל קו חלוקה, ובמשך הזמן הוא מתקדם
2 בעבודה. אין מדריך שיוצא עם העובד החדש ומדריך אותו בשיטות ההרמה הנכונות ולאחר מכן
3 מפקח שאכן העובד החדש מיישם את שיטות ההרמה הנכונות שלימד אותו.
4
- 5 24. מהראיות עולה כי מנהלי קו חלוקה נושאים כדים בשיטות משיטות שונות. יש הנושאים כד
6 בכל יד, יש הנושאים שני כדים על שתי הכתפיים כד בכל כתף, ויש הנושאים שלושה כדים בבת אחת
7 שניים על הגב אותם אווזים ביד אחת והכד השלישי ביד השנייה. בהתאם לחוות הדעת של פרופ'
8 ריבק ובהתאם למצגת שצורפה לתצהירו של מר קרויטנר, מומחה הבטיחות מטעם הנתבעת 1, ברור
9 ששיטות הרמה אלו אינן נכונות והן מסוכנות. מחומר הראיות עולה כי הנתבעת 1 לא פיקחה בשטח
10 על שיטות ההרמה שהרימו המפיצים את הכדים. קביעת שכר על פי מספר כדים שמרימים המפיצים
11 ועל פי רווחיות הקו מעודדת עבודה מהירה, המגבירה את הסיכון להרמה לא נכונה, על מנת להספיק
12 להרים כדים במספר גדול ככל שניתן, על מנת להשתכר שכר גדול יותר. הסיכון שיצרה הנתבעת 1
13 למפיצים היה באי הדרכה בשיטות הרמה נכונות, אי פיקוח על שיטות ההרמה והגדלת המוטיבציה
14 אצל המפיצים להספק עבודה רב, אשר מטבע הדברים גורם לעבודה מאומצת תוך הרמת כדים
15 בשיטות שהבטיחות מהן והלאה.
16
- 17 25. הנתבעות טענו כי לפני התאונה הדריכו את התובע מידי שנה בשנה בשיטות הרמה בטוחות.
18 התובע הכחיש זאת. לנתבעת 1 לא הייתה כל אסמכתא כתובה על הדרכה זו. מר נחמיאס העיד
19 שאינו זוכר אם החתימו את העובדים על כך שקיבלו הדרכה על בטיחות בעבודה ועל שיטות עבודה
20 נכונות ובטוחות, אך אמר שאם החתימו את העובדים על ההדרכות, חתימות אלו צריכות להיות
21 מתויקות בתיק האישי. הנתבעת 1 לא הביא כל מסמך שהוא עליו התובע לפני התאונה כי עבר
22 הדרכה בשיטות עבודה בטוחות ובטיחות בעבודה. בנסיבות אלו אין לי אלא לקבוע כי לפני התאונה
23 לא מילאה הנתבעת חובתה כלפי התובע לענין שיטת עבודה בטוחה ופיקוח על ביצוע שיטת העבודה
24 בשטח.
25
- 26 26. מר גדעון קרויטנר, מומחה הבטיחות מטעם הנתבעת 1 העיד כי הוא מייצג לנתבעת 1
27 בענייני בטיחות החל משנת 2002, ומאז הוא מעביר הרצאות פעם בשנה לעובדי הנתבעת 1 בענייני
28 בטיחות, ואינו מטפל ברישום העובדים שהתייצבו להדרכות אלו. לדבריו, ההדרכות נעשות לכלל
29 העובדים, כולל המפיצים, בסוף יום העבודה, מכיוון שאם ההדרכה נעשית בשעות הבוקר, הדבר
30 גורם לשיבושים ביום העבודה של המפיצים. ההדרכה נמשכת לכל היותר כשעה וחצי, כולל שאלות
31 על מנת לדעת האם המשתתפים אכן הבינו וקלטו את אשר נאמר בהדרכה. כמות המשתתפים בכל
32 הדרכה כזו הם כ-120 עובדים.
33 סבור אני שהדרכה זו אינה אפקטיבית, אינה יעילה ואינה מועילה מהסיבות כדלקמן:
- 34 (1) ההדרכה נעשית בשעות שהמפיצים עייפים מאד, לאחר שהרימו כדים במשקל כולל של כ-4
35 טון לפחות. במצב זה כושר הקליטה של כל אדם היה לקוי ביותר;

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

- 1 בנוסף לחלוקת כדי המים, בסוף יום העבודה היה על המפיצים להגיע למשרדי הנתבעת 1
2 לצורך סידורים משרדיים והכנת יום העבודה הבא. תשומת ליבם של המפיצים אינה נתונה
3 לקליטת ההדרכה אלא נתונה לסיום ההדרכה מהר ככל שניתן על מנת להגיע לבתיאור מהר
4 ככל שניתן;
- 5 מר קרויטנר העיד שהיה צריך לנקוט בכל מיני אמצעים על מנת שהמפיצים שהגיעו
6 להדרכה יהיו ערים. דבר זה מלמד שעייפותם של המפיצים בסוף יום העבודה פגעה קשות
7 בעירנותם וביכולת הקליטה של החומר הנלמד;
- 8 מר קרויטנר לא ווידא עם כל מפיץ ומפיץ שהבין את החומר הנלמד בהדרכה, אלא הסתפק
9 במספר שאלות כלליות אשר מאן דהוא מהקהל ענה, ולא ידוע מי ענה. בנסיבות אלו לא היה
10 מקום להסתפק בשאלות כלליות, אלא היה צורך לערוך לכל משתתף ומשתתף בהדרכה
11 מבחן בכתב או בעל פה אודות החומר הנלמד בהדרכה. ככל שהסכנה משיטת העבודה גדולה
12 יותר, כך חובתו של המעביד גדולה יותר.
- 13 לכן, סבור אני שגם אם הנתבעת 1 אכן דאגה להדרכות פעם בשנה, הדרכות אלו היו לא אפקטיביות,
14 ונעשו אך ורק כדי לצאת ידי חובה בלבד. לא הובאה בפני כל ראיה כי מר קרויטנר היה עם מפיצים
15 ליד משאית והראה להם בפועל כיצד יש להרים הרמה נכונה או כיצד להוריד הורדה נכונה את כדי
16 המים. לא די בהדרכה בתיאוריה, אלא יש להדגים את שיטת העבודה הנכונה בפועל. לא הובאה לפני
17 כל ראיה שמר קרויטנר או כל מפקח אחר מטעם הנתבעת 1 היה יוצא לשטח על מנת לוודא
18 שהמפיצים, והתובע בתוכם, אכן עובדים בשיטות העבודה אודותן למדו בימי ההדרכה.

לסיכום שאלת האחריות:

- 21 28. לאור האמור לעיל, סבור אני שהנתבעת 1 הפרה את חובתה כלפי התובע בכך שלא נתנה לו
22 שיטת עבודה בטוחה, לא הדריכה אותו בשיטת עבודה בטוחה, ולא ווידאה כי אכן הוא משתמש
23 בשיטת עבודה בטוחה. לאור זאת, סבור אני שהתובע הוכיח את אחריותה של הנתבעת 1 לקרות
24 התאונה. הנתבעת 2 אחראית לתאונה כמבטחת של הנתבעת 1.

אשם תורם:

- 27 29. טוענות הנתבעות לאשם תורם של התובע לקרות התאונה.
28
- 29 30. ב-ע"א 7895/08 כתב ביהמ"ש העליון כי נקודת המוצא לעניין אשם תורם של עובד
30 הינה כי לא בנקל יימצא עובד אחראי ברשלנות תורמת לתאונה שאירעה תוך ביצוע
31 עבודתו. ההצדקה המרכזית לכלל האמור הינה כי ברגיל המעביד הוא בעל האמצעים
32 למנוע, או למזער, את הסיכון הכרוך בעבודה, תוך שמירה על תנאי עבודה בטיחותיים ומתן
33 הדרכה הולמת לעובד. לעומתו, העובד פועל במסגרת הגבולות שהתווה לו מעבידו, ויכולתו
34 לחרוג מהם מוגבלת. נוכח זאת, ראוי להטיל אחריות בגין רשלנות תורמת על עובד, רק אם
35 הוא נטל סיכון בלתי מחושב וממשי, כתוצאה מהחלטתו החופשית, ואותו סיכון הוא זה

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

1 אשר גרם לנזק. עלינו לבחון כל מקרה ונסיבותיו. מקום שנמצא שהעובד סטה באופן ממשי
2 מרמת הזהירות הנדרשת, כך שחטא ברשלנות של ממש, כי אז תוטל עליו אחריות בגין
3 רשלנות תורמת.

4
5 31. בנסיבות המקרה שבפני לא מצאתי כי התובע נטל על עצמו סיכון בלתי מחושב
6 וממשי, כתוצאה מהחלטתו החופשית, ואותו סיכון גרם לנזק. יום העבודה של התובע היה
7 יום עבודה רגיל כבכל יום, והנתבעות לא הוכיחו שביום התאונה ובעת התאונה לקח התובע
8 סיכון בלתי מחושב וממשי כתוצאה מהחלטתו החופשית ואותו סיכון גרם לנזק. אשר על כן
9 אני דוחה את טענת הנתבעות לאשם תורם של התובע לקרות התאונה.

שאלת הנזק:

הנכות הרפואית:

10
11
12
13 32. מיד לאחר התאונה הפסיק התובע את עבודתו, ופנה למחרת לרופא אורטופד
14 לקבלת טיפול רפואי. התובע טופל שמרנית, ובבדיקת C.T. של עמוד שידרה מותני נמצא
15 בקע דיסק ימני L5-S1. היה במעקב של מספר אורטופדים במסגרת פיזיותרפיה ומרפאת
16 כאב, וקיבל זריקות אפידורל לשיכוך כאבים.

17
18 33. התובע הגיש את חוות דעתו של ד"ר נסינג אשר קבע כי כתוצאה מהתאונה נותרה
19 נכות צמיתה בגבו בשיעור 15%. בחוות דעתו ציין ד"ר נסינג כי וועדה רפואית של המוסד
20 לביטוח לאומי קבעה לתובע בגין התאונה נכות בשיעור 10% והפעילה את תקנה 15
21 במלואה, כך שגם הביטוח הלאומי קבע לתובע נכות רפואית בשיעור 15%.

22
23 34. הנתבעות הגישו את חוות דעתו של ד"ר וסרלאוף אשר קבע כי לתובע קיימת נכות
24 צמיתה בשיעור 7.5% בגבו, אשר 5% מהם קשורים לתאונה.

25
26 35. בית המשפט מינה כמומחה רפואי מטעמו את פרופ' סלעי. פרופ' סלעי קבע כי
27 כתוצאה מן התאונה נותרה לתובע נכות צמיתה בשיעור 10% לפי סעיף 37(א) לתנות
28 הביטוח הלאומי בגין הגבלה קלה בתנועות עמוד שדרה מותני. יחד עם זאת כתב פרופ'
29 סלעי כי התובע אינו כשיר לעבודה הכרוכה בהרמת משאות כבדים או מאמצים גופניים
30 ניכרים, אך אינו צופה החמרה בעתיד.

31
32 36. ב"כ הנתבעות חקר את פרופ' ריבק המומחה השיקומי מטעם התובע ואת פרופ'
33 סלעי. מחקירתו של פרופ' סלעי עולה כי ד"ר וסרלאוף קבע כי לתובע יש עבר רפואי של
34 פגיעות בגבו, וזאת על פי מסמך רפואי שהגישו הנתבעות בית המשפט וסומן נ/1. לטענת
35 הנתבעות התאריך בו נכתב מסמך רפואי הוא 3.4.05, כ-4 חודשים לפני התאונה, דבר

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

- 1 המעיד כי לתובע היה עבר רפואי בגבו. לטענת התובע התאריך הנכון הוא 3.11.05, כשלושה
2 חודשים לאחר התאונה. סבור אני שיש לקבל את גרסת התובע כי תאריך המסמך הוא
3 3.11.05, מהסיבות כדלקמן:
- 4 (1) מהמסמך נראה כי הרופא שכתב את המסמך כותב במהירות וכותב כתב מחובר.
5 לא מן הנמנע הוא שהקו המחבר בין שני הספרות 1, מהן מורכב המספר 11, הוא
6 קו מחבר בגין המהירות של הכתיבה;
- 7 (2) שתי הספרות 1 המרכיבות את המספר 11 כהות יותר, דבר המצביע על לחץ כתיבה
8 שווה בשתי ספרות אלו. הקו האלכסוני המחבר את שתי ספרות אלו חלש יותר,
9 דבר המצביע על לחץ כתיבה קטן יותר, המעיד על כך שהכותב התכוון לכתוב
10 פעמיים את הספרה 1, ולא הרים העט כיאות עקב מהירות כתיבתו;
- 11 (3) במסמך נכתב כי שלושה חודשים קודם לבדיקה נפגע התובע בגבו וקיבל זריקות
12 אפידורליות. נתונים אלו תואמים להפליא למועד התאונה ואת הטיפול הרפואי
13 שקיבל התובע לאחר מכן, ואת מועד כתיבת המסמך;
- 14 (4) אם קרתה לתובע תאונה בחודש אפריל 2005 עם טיפול של זריקות אפידורליות
15 היה צריך להיות תיעוד רפואי רב, כפי שהיה בתאונה הנוכחית. הנתבעות לא
16 הגישו לבית המשפט כל מסמך אודות התאונה הנטענת והטיפולים הנטענים;
- 17 (5) אם קיים ספק בקשר לתאריך, על הנתבעות כמי שטענו טענה זו היה להזמין
18 לעדות את ד"ר ראובן גפשטיין אשר כתב מסמך זה. טענה זו היא טענת הגנה, ועל
19 הנתבעות להרים הנטל להוכחת טענה זו. מחדל הנתבעות להזמין את ד"ר
20 גפשטיין לעדות פועל לרעתן.
- 21 על כן, סבור אני שהאמור בחוות דעתו של ד"ר וסרלאוף אודות עברו הרפואי של התובע
22 בטעות יסודו.

23
24 37. לאור כל האמור לעיל, מאמץ אני את חוות דעתו של פרופ' סלעי וקובע כי כתוצאה
25 מן התאונה נותרו לתובע 10% נכות לצמיתות כתוצאה מן התאונה.
26

הנכות התפקודית:

28 38. פרופ' ריבק קבע כי כתוצאה מהתאונה התובע אינו כשיר לעבודתו כמפיץ כדי מים
29 או לכל עבודה הדורשת הרמה ונשיאת משאות כבדים. יתירה מזאת, עבודה מסוג זה עלולה
30 להחמיר משמעותית את מצבו. גם פרופ' סלעי קבע בחוות דעתו כי כתוצאה מהתאונה
31 התובע אינו כשיר לעבודה הכרוכה בהרמת משאות כבדים או מאמצים גופניים ניכרים. שני
32 מומחים אלו נחקרו על חוות דעתם, אך חוות דעתם לא נסתרו, ונותרו על כנן.
33

34 39. התובע ניסה לחזור לעבודתו, אך ללא הצלחה. התובע שהה 4 חודשים בחופשת
35 מחלה, ולאחר מכן הנתבעת 1 הוציאה את התובע לחופשה בת 4 חודשים בה שילמה לו שכר

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

1 על חשבון ימי חופשה שנתית וחופשת מחלה. מאחר והתובע הוכיח עצמו כאיש שיווק
2 מוכשר ויעיל, העבירה אותו הנתבעת 1 לעבוד כאיש שיווק בחברת פאזזה, חברת בת
3 שבבעלותה. דבר זה מוכיח שגם הנתבעת 1 בעצמה מודעת לעובדה שכתוצאה מהתאונה אין
4 התובע יכול לחזור לעבודתו כמפיץ כדי מים, ועליו לעבוד בעבודה שאינה דורשת הרמת
5 משאות כבדים או עבודה הכרוכה במאמצים גופניים.

6
7 40. לאור האמור לעיל, סבור אני שהנכות התפקודית של התובע גבוהה בהרבה מהנכות
8 הרפואית שנקבעה לו. מאחר והתובע הוכיח נזקים מדוייקים, אין צורך לקבוע את אחוז
9 הנכות התפקודית, אלא די שהדברים יבואו לידי ביטוי בעת קביעת הפיצוי בגין אבדן
10 ההשתכרות ואבדן כושר השתכרות.

השתכרותו של התובע עובר לתאונה:

11
12
13 41. התובע קיבל דמי פגיעה על פי השתכרות רבעונית בסך 54,269 ₪, שהיא שכר חודשי
14 ממוצע בסך 18,090 ₪. שכרו של התובע היה משתנה מחודש לחודש בהתאם לתפוקה
15 ובהתאם לדרישה של הלקוחות למים מינרלים, אשר הלכה ועלתה בחודשי הקיץ. לכן יש
16 לחשב את שכרו הממוצע של התובע החל מראשית שנת 2005 ועד למועד התאונה. בהתאם
17 לתלוש המשכורת של התובע לחודש יולי 2005, שכרו המצטבר של התובע מתחילת שנת
18 2005 ועד לסוף חודש יולי 2005 עמד על הסך 125,032 ₪, דהיינו שכר ממוצע של 17,862 ₪
19 לחודש. שכר זה בתוספת הפרשי הצמדה ורבית ליום מתן פסק הדין מגיע לסך 25,732 ₪.

20
21 42. טוענות הנתבעות כי עקב שינוי שיטת תשלום השכר למפיצים לאחר התאונה, השכר
22 שהיה מקבל התובע היה נמוך יותר. שיטת התשלום החדשה היא לפי רווחיות קו החלוקה
23 ולא רק לפי מספר הכדים שסיפק התובע בכל יום עבודה, כפי שהיה בעבר. סבור אני שיש
24 לדחות את טענת הנתבעות מהסיבות כדלקמן:

25 (1) אין מחלוקת בין הצדדים כי התובע הוא איש שיווק מוכשר, וכי לפחות מחצית
26 משכרו היה מורכבת משיווק מוצרים נלווים של הנתבעת 1 ומגיוס לקוחות חדשים,
27 כך שייטכן מאד ששכרו של התובע לא היה משתנה כלל גם בשיטת התיגמול
28 החדשה של המפיצים;

29 (2) העד נח נח מטעם הנתבעת הגיש לבית המשפט תחשיב תוצאתי של שכר של עובדים
30 אחרים לאחר שינוי שיטת התיגמול של המפיצים. לא ניתן להסתמך על נתונים
31 אלו, מכיוון שהנתבעות לא הגישו לבית המשפט את כל תלושי השכר של עובדים
32 אלו, על מנת ניתן יהיה להשוותם לנתוני השכר של התובע. על הנתבעות היה להגיש
33 לבית המשפט את חומר הגלם לפיו נערכו התחשיבים ולא רק את התוצאות
34 הסופיות של התחשיבים;

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

- 1 (3) על הנתבעות היה לערוך סימולציה של שכרו של התובע על תפוקת העבודה
2 והרווחיות של קו החלוקה של התובע עד למועד התאונה על פי שיטת התיגמול
3 הישנה ועל פי שיטת התיגמול החדשה, ולהראות את השוני ביניהם, שכן בכך אנו
4 בודקים נתוני אמת של התובע. זאת לא עשו הנתבעות;
- 5 (4) הנתבעות לא הביאו כל ראיה על כשרון השיווק של העובדים האחרים מול כשרון
6 השיווק של התובע. זאת כאשר הנתבעות בעצמן מודות שהתובע הוא איש שיווק
7 מוכשר.
8
- 9 43. טוענות הנתבעות כי עקב מעבר השוק הסיטונאי מרחוב החשמונאים בת"א לצריפין
10 וכניסת חב' תמי 4 לשוק המים, חלה ירידה של כ-30% בעסקיה של הנתבעת 1, ולכן הייתה
11 יכולה לחול ירידה גם בהכנסתו של התובע. סבור אני שיש לדחות טענות אלו מהסיבות
12 כדלקמן:
- 13 (1) הנתבעות לא המציאו דו"חות שנתיים ומאזנים של הנתבעת 1 על מנת להוכיח טענה
14 זו;
- 15 (2) ייתכן מאד שכשרון השיווק של התובע היה גורם לכך שבקו החלוקה עליו היה
16 ממונה התובע היו נשארים עסקיה של הנתבעת ללא כל שינוי;
- 17 (3) גם העד נח נח הסכים בעדותו שבעקבות בניית כ-400 דירות במתחם השוק
18 הסיטונאי יכולים עסקיה של הנתבעת באזור לנסוק כלפי מעלה.
19
- 20 44. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי שכרו של התובע עובד לתאונה היה במוצע
21 17,862 ₪ לחודש, ובתוספת הפרשי הצמדה ורביית ליום מתן פסק הדין מגיע לסך **25,732**
22 ₪.
23
- 24 **הפסד השתכרות:**
- 25 45. מיום התאונה ועד לתחילת חודש דצמבר 2005 היה התובע בחופשת מחלה, ולא
26 הגיע לעבודתו כתוצאה מהתאונה.
27 בגין ארבעת החודשים שלאחר התאונה קיבל התובע שכר בגין ימי מחלה. אין מחלוקת בין
28 הצדדים כי ימי מחלה אלו נוצלו כתוצאה מהתאונה. התובע לא הוכיח כי אם לא היה מנצל
29 את ימי המחלה, אם וכאשר היה פורש מעבודתו היה מקבל פדיון ימי מחלה.
30
- 31 השכר אותו קיבל התובע בתקופת מחלה זו הייתה בסך 62,735 ₪, ובתוספת הפרשי הצמדה
32 ורביית ממחצית התקופה מגיע סכום זה ל-88,778 ₪. התובע היה צריך לקבל שכר לתקופה
33 זו בסך 102,928 ₪, כך שהפסד השכר שלו לתקופה זו מגיע לסך **14,150** ₪.
34

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

46. התובע חזר לעבודה בחודש דצמבר, אך לא יכל היה להמשיך בעבודתו הפיזית כמפיץ כדי מים, על כן הוציאה הנתבעת 1 את התובע לחופשת מחלה ולחופשה שנתית עד לסוף חודש מרץ 2006. בתקופה זו שילמה הנתבעת 1 לתובע שכר בסך 40,525 ₪. מתוך סכום זה שולם לתובע פדיון חופשה בסך 14,876 ₪. את פדיון החופשה זכאי היה התובע לקבל בכל מקרה ללא קשר לתאונה, ולכן יש להפחית סכום זה מהשכר שקיבל התובע לתקופה זו. השכר שקיבל התובע בתקופה זו לאחר הפחתת פדיון חופשה שנתית הגיע לסך 25,649 ₪. סכום זה כשהוא משוערך להיום מאמצע התקופה מגיע לסך 35,689 ₪. בגין תקופה זו היה על התובע לקבל שכר נכון להיום בסך 102,928 ₪. לכן הפסד השכר של התובע בגין תקופה זו מגיע לסך 67,239 ₪.

47. מאז יום 1.4.2006 עבר התובע לעבוד בחברת פאווזה, חברת בת של הנתבעת 1, בחלוקה של קפסולות למכונות קפה, עבודה שאינה דורשת מאמץ גופני. מאז ועד היום עובד התובע בעבודה זו. בהתאם לנתוני השכר שהגישו הצדדים לבית המשפט מאז חודש 1.4.06 ועד ליום 31.12.10 השתכר התובע כדלקמן:

-	שנת 2006 (9 חודשים)	₪ 55,485
-	שנת 2007 (12 חודשים)	₪ 86,305
-	שנת 2008 (12 חודשים)	₪ 107,834
-	שנת 2009 (12 חודשים)	₪ 110,219
-	שנת 2010 (12 חודשים)	₪ 119,791

ב"כ הצדדים לא הגישו נתוני שכר לשנת 2011 ולחלק משנת 2012, על כן יש לקחת את ממוצע השכר לשנת 2010, העומד על הסך 9,983 ₪. השכר לתקופה של 17 חודשים (מחודש 1/11 ועד לחודש 5/12) מגיע לסך 169,711 ₪. מחודש 4/06 ועד לחודש 5/12 קיבל התובע שכר בסך 649,345 ₪. סכום זה כשהוא משוערך מאמצע התקופה מגיע לסך 903,530 ₪. אילולא היה התובע נפגע בתאונה זו, היה צריך להשתכר בערכים של יום מתן פסק הדין את הסך 1,904,168 ₪. על כן הפסד ההשתכרות של התובע בגין תקופה זו הוא בסך 1,000,638 ₪.

48. לאור כל האמור לעיל, אבדן ההשתכרות לעבר שנגרם לתובע כתוצאה מהתאונה מגיע לסך 1,082,027 ₪.

אבדן נושר השתכרות:

49. מחומר הראיות עולה שאצל הנתבעת 1 עובדים מפיצים בגיל 50 בהפצת כדי מים. משום כך יש לקבל את טענת התובע שיכול היה לעבוד כמפיץ כדי מים עד לגיל 52 שנה.

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

- 1 50. התובע הוכיח נתוני שכר מדוייקים. לכן יש לקבוע את אבדן כושר השתכרותו על פי
2 הראיות ולא על פי אומדן גלובלי. ראה לעניין זה ע"א 722/86 יאסר יונס נ. המאגר
3 הישראלי לביטוח רכב, פ"ד מג(3), 875, 877-878; ע"א 801/89 אהרן כהן ואח' נ. יוסף
4 שבאם, פ"ד מו(2) 136, 148.
- 5
- 6 52. שכרו הידוע האחרון של התובע היה 9,983 ₪ נכון ליום 31.12.10. סכום זה כשהוא
7 משוערך להיום מגיע לסך 10,534 ₪. לאור זאת הפסד השכר החודשי של התובע נכון ליום
8 הגשת התביעה מגיע לסך 15,198 ₪.
- 9
- 10 התובע יכול היה לעבוד כמפיץ עד סוף שנת 52 לחייו, עד ליום 17.12.2027. דהיינו, התובע
11 יכול היה לעבוד עוד כ-15.5 שנות עבודה כמפיץ. על כן אבדן כושר ההשתכרות של התובע
12 עד לשנת 52 לחייו מגיע לסך 2,274,420 ₪.
- 13
- 14 53. טוען התובע כי יש לחשב את אבדן כושר ההשתכרות שלו לאחר שנת ה-52 לחייו
15 בשיעור 10%. סבור אני שלאחר גיל 52 לא יכול התובע להמשיך לעבוד בעבודה פיזית של
16 הפצת כדי מים אצל הנתבעת 1. אבדן הכוח הפיזי של כל אדם לקראת הגיעו לעשור השני
17 לחייו משפיע על העבודה הפיזית אותה יכול לבצע אדם זה. על כן סבור אני שהשתכרותו
18 היום של התובע משקפת את יכולת השתכרותו לאחר גיל 52, ומגיל 52 ואילך אין לתובע
19 אבדן כושר השתכרות כתוצאה מהתאונה.
- 20
- 21 ירידת כוחו הפיזי של האדם ככל שחולפות השנים ועליית כוחו המנטלי ככל שהוא מתבגר
22 מוצאים את ביטויים בפרק ה' משנה כ"א במסכת אבות, שם נאמר:
23 "הוא (יהודה בן תימא – י.ז.) היה אומר ... בן שלושים לכוח, בן ארבעים
24 לבינה, בן חמישים לעצה, בן ששים לזקנה, בן שבעים לשיבה ..."
- 25 בהתאם לדברי התנא יהודה בן תימא, אדם נמצא בשיא כוחו בין השנה ה-30 לחייו לבין
26 השנה ה-40 לחייו. החל מגיל 40 כוחו הפיזי של האדם הולך ופוחת, וכוחו המנטלי הולך
27 ועולה.
- 28
- 29 **כאב וסבל:**
- 30 54. טוען התובע שיש לפסוק לו בנסיבות העניין את הסך 50,000 ₪ בגין כאב וסבל.
31 הנתבעות הציעו את הסך 15,000 ₪ בגין ראש נזק זה, כנראה על פי המבחנים של חוק
32 הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים.
- 33
- 34 לאור נסיבות העניין ולאור העובדה שאין מדובר בתאונת דרכים, אני פוסק לתובע בגין
35 ראש נזק זה את הסך 40,000 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

עזרת צד ג', סיעוד, הוצאות רפואיות והוצאות ניידות מוגברות:

55. התובע תובע פיצויים גם בגין עזרת צד ג', סיעוד, הוצאות רפואיות והוצאות ניידות מוגברות. טוענות הנתבעות שהתובע לא זכאי לקבל פיצויים בגין ראשי נזק אלו מכיוון לא הוכיח את גובה הנזק בכל ראש נזק. צודקות הנתבעות בטענתן זו.

אכן מדובר בנזק מיוחד, ועל התובע היה להוכיח נזק זה. יתירה מכך, פרופ' סלעי קבע בחוות דעתו שאינו רואה שתיתכן החמרה במצבו של התובע. בנוסף, כתב פרופ' סלעי בחוות דעתו כי התובע חסון, במצב גופני טוב, וכי בעקבות הפחתת משקל חריפה (30 ק"ג) ופעילות גופנית חל שיפור ניכר במצבו, ובעת מתן חוות הדעת אינו לוקח תרופות או מקבל טיפול רפואי אורטופדי אחר. דברים אלו אינם עולים בקנה אחד עם טענותיו של התובע.

לאור האמור לעיל, סבור אני שאין לפסוק לתובע כל סכום שהוא בגין ראש נזק זה.

הפחתות:

56. המוסד לביטוח לאומי הכיר בתאונה כתאונת עבודה, ושילם לתובע דמי פגיעה ומענק נכות בסכום כולל של 107,845 ₪ מיום 19.12.06 ועד ליום 19.12.06. סכומים אלו כשהם משוערכים להיום מגיעים לסך 146,225 ₪.

סה"כ פיצויים:

57. לאור כל האמור לעיל, סכום הפיצויים שיש לפסוק לתובע הינם כדלקמן:

-	אבדן השתכרות	₪ 1,000,638
-	אבדן כושר השתכרות	₪ 2,274,420
-	כאב וסבל	₪ 40,000

	סה"כ	₪ 3,315,058
-	הפחתה	₪ 146,225

	סה"כ לתשלום	₪ 3,168,833

58. סמכות בית משפט השלום הינה עד לסך 2.5 מליון ₪ אשר נקבעת ביום הגשת התביעה, ועל סכום זה יש להוסיף הפרשי הצמדה ורביית שמוסמך בית משפט השלום לפסוק מיום הגשת התביעה (סעיף 51(א)(2) לחוק בתי המשפט, ה'תשמ"ד-1984). הסך 2.5 מליון ₪ בתוספת הפרשי הצמדה ורביית מיום הגשת התביעה (15.1.08) ועד ליום מתן פסק

בית משפט השלום ברמלה

15.5.12 כ"ג אייר תשע"ב

ת"א 1058-08 אחיטוב נ' חב' מעיינות עדן בע"מ ואח'

1 הדין מגיע לסך 3,104,248 ₪. לכן מוסמך בית המשפט לפסוק לתובע אך ורק את הסך
2 3,104,248 ₪ נכון ליום מתן פסק הדין.
3

סוף דבר:

5 לאור כל האמור לעיל, על הנתבעות, ביחד ולחוד, לשלם לתובע כדלקמן:

- 6 (1) את הסך 3,104,248 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה ורבית מיום מתן פסק הדין ועד
7 ליום התשלום בפועל;
8 (2) את הוצאות המשפט כמפורט בסעיף 56 לסיכומי התובע בסך 30,567 ₪ בתוספת
9 הפרשי הצמדה ורבית מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל;
10 (3) שכ"ט עו"ד בשיעור 20% מהסכום הנקוב בס"ק (1) בתוספת הפרשי הצמדה ורבית
11 מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

12
13 ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ב, 15 מאי 2012, בהעדר הצדדים.
14

15 זכריה ימיני, שופט